

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

מכיון שזוהי שליחות של נשיא דורנו - עליו
לצאת ולראות שכל ילד בדורנו יקיים תורה
ומצות ויצעק שהוא רוצה משיח

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' תרומה, ה' אדר א'
ה' תהא שנת סגולות גדולות

תנב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח

לזכות

התי שניאור זלמן שי
לרגל היכנסו לעול המצוות, ביום כ"ח שבט,
היי תהא שנת סגולות גדולות
ולזכות אחיו ואחיותיו שיחיו

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' רפאל יואל וזוגתו מרת חיי' רחל שיחיו זימערמאן

בחסות:

'קרן המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

תוכן הענינים

ב"ה

3 דבר מלכות

"פירש רבי תנחומא" / משיחת ש"פ תרומה ה'תשמ"ז

6 זמן הגאולה

לכל יהודי ישנה עשירות בפועל / פרשת השבוע באור הגאולה

11 "בני אל תתייראו"

בנוגע להמן שבכל דור / משיחות ומענות כ"ק אד"ש מה"מ בעת מלחמת המפרץ

13 "בזכות נשים צדקניות"

צדקניות שנספו על קידוש השם / תפקידן של הנשים בדורנו בהבאת הגאולה

14 כתי"ק - פרסום ראשון

ביאור בד"ה באתי לגני תשי"ג / צילום נדיר מהגהת הרבי על ביאור בד"ה באתי לגני תשי"ג

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יוסף ארי' לב בן משה באר ע"ה ולעילוי נשמת אשתו מרת השא בת נטע אורי ע"ה זסק יה"ד שתיכף ומיד ממש יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם בגאולה האמיתית והשלימה ולזכות כל משפחת זסק שיחיו - לברכות עד בלי די

מערכת "יחי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידי חב"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אד"ש מה"מ

יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חיילי בית דוד", ישיבת תות"ל המרכזית, "בית משיח" 770

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טלפון: 267-1757 (347)

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 966 קרית-שמואל, מיקוד 26109 • טלפקס: 871-5770 (04)

דואר אלקטרוני: yeh_@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshiach.net/blind

תנחת

ב"ה

מה שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א ליל ה' פ', חרוסה ב' דר"ח ארר"ר חשי"ר.

שאלה: כמה גרוע ישראל העובר עבירה מאו"ה, אם מצד שרשם שניהם אינם עוברים, אלא מצד הרוח שטוח א"כ כמה הישראל גרוע. *לעזר*

השובה: זי קענען טאקי בידע גלייך, ער איז נאר ערגער ווי דער או"ה איז בעצם מצד ~~אויף~~ *אויף* ליא יעברו ולא יסדרו, איז ~~הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א~~ *הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א* כי הם אינם עוברים. א גוי מצד הבריאה ווי ער איז באשאפן געווארען איז ער נים שייך ער זאל עובר זיין אויף אן עבירה און ער האט געדארפט כסדר ~~הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א~~ *הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א* אלקא דאלקיא. אזוי ווי בלעם האט געזאגט לא אוכל לעבור אח סי הוי' וואס דאס איז מצד ~~הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א~~ *הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א*

~~ער איז באשאפן געווארען איז ער נים שייך ער זאל עובר זיין אויף אן עבירה און ער האט געדארפט כסדר הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א~~ *הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א* אלקא דאלקיא. אזוי ווי בלעם האט געזאגט לא אוכל לעבור אח סי הוי' וואס דאס איז מצד ~~הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א~~ *הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וס"א*

בא א גוי איז דא במירתה האט ער זיך געשטארט אין דעם רוח שטוח האט פאררעקט. משה"כ חיות סמאות און די אנדערע זאכן. און אזוי אויך קליפות וס"א וואס בא זי איז נים שייך קיין רוח שטוח דערפאר קענען זי נים עובר זיין על רצונו יח', און דערפאר אין חניא הען ער ברינגט דעם מסל ברינגט ער דאס פון חיות סמאות וואס בא זי איז נים שייך אנדערש. שאלה: א"כ כשהאו"ה עובר עבירה הוא גרוע מישראל (כי הוא עובר עבירה און ער איז א גוי.

השובה: דאס וואס ער איז א גוי איז ער נים ערגער, ער נעמט זיך פון א סדר'י פתחה און עס איז נאר וואס בא אים איז דער רוח שטוח אויך מסכת. איל האט געקענט פארשפארן אלע שאלות און נים צושרייבן דעם וואס "או"ה", נאר שרייבן ווי אין חניא סטיט, וואס דארטין דערמאנט ער דאס נים נאר וועגען קליפות וס"א און נים או"ה. עס איז נאר וואס איך האב דאס געדארפט האבן אויף דעם קיסור אויף היטער וואס מ'איז סחלק אין דעם ענין פון שיחוף, און ביי חיות ובהסוה איז נים שייך צו זאגן דעם ענין פון סוזה האב איך געדארפט געסינען א זאך וואס איז יע שייך. *און פארוואס זיך און פארוואס זיך*

בא א גוי קען דער רוח שטוח אויך מסכה זיין אויף דעם ענין פון קרו לי' אלקא דאלקיא, ווארום בא א אידן קען דאס דערלאנגען ביז כח החכמה און נים היטער אבער בא אגוי איז דאקטרים פאראן.

זאך וואָס איז יע שייך. און [פאָרוואָס?] ניט שרייבן, ווען דער אמת איז דאָך אזוי. בא א גוי קען דער רוח שטוח אויך מסכה זיין אויף דעם ענין פון קרו לי' אלקא דאלקיא, וואָרום בא א אידן קען דאָס [?] דערלאנגען ביז כח החכמה שבנפש האלקית און ניט ווייטער אָבער בא א גוי איז דאָך דעם ענין פון חכמה שבנפש האלקית ניט פאראן.

ביאור בד"ה באתי לגני תשי"ג

בקשר עם שנת ה"גן" לאמירת המאמר הראשון ד"ה "באתי לגני" תשי"א ע"כ "ק אדמו"ר מה"מ שליט"א, הננו מביאים צילום נדיר מהגהת הרבי על ביאור שאמר בליל ה' פ' תרומה, ב' דר"ח אד"ר ה'תשי"ד במאמר ד"ה "באתי לגני" ה'תשי"ג, שי"ל באותה שנה (לר"ח שבט ה'תשי"ד), וככל הידוע לנו – הביאור לא נדפס עד עתה כפי שהוא בצילום שלפנינו (אלא רק חלק מתוכנו נדפס בספר המאמרים באתי לגני ח"א ע' 53, ולהבנת הענין יותר יש לעיין שם)

להלן פענוח הצילום כפי שהוא לפנינו (הכתי"ק בא בהדגשה):

הנחה מה שאמר כ"ק אדמו"ר שליט"א ליל ה' פ' תרומה ב' דר"ח אד"ר תשי"ד

[ביאור בד"ה באתי לגני תשי"ג (י"ל ר"ח שבט תשי"ד) לא נדפס ע"ע - הוגה]

שאלה: במה גרוע ישראל העובר עבירה מאומות העולם, אם מצד שרשם שניהם אינם עוברים אלא מצד הרוח שטות א"כ במה הישראל גרוע?

תשובה: זיי זיינען טאקע ביידע גלייך, ער איז נאָר ערגער ווי דער או"ה איז ווי ער איז בעצם מצד **עצמו**, **איידער ער האָט אָנגעהייבן טאָן**, איז בטבע לא יעברו ולא ימדדו, איז הישראל העובר עבירה ערגער פאר או"ה וקליפות וסט"א כי הם אינם עוברים. א גוי מצד הבריאה ווי ער איז באשאפן געוואָרן איז ער ניט שייך ער זאל עובר זיין אויף אן עבירה און ער האָט געדאַרפט כסדר **האַלטן באַ דער הכרה** אלקא דאלקייא. אזוי ווי בלעם האָט געזאָגט לא אוכל לעבור את פי הוי', וואָס דאָס איז מצד **עצמו** און נאָכדעם איז אָבער אויך **געווען דורך** דעם רוח שטות **המכסה ומעלים דער ענין פון הסכן הסכנתי (סנה' קה, ב)**, וואָס דאָס איז מ'ז מצות ב"נ. עס איז נאָר וואָס באַ א גוי איז דאָ בחירה, האָט ער זיך געשפּאַרט אין דעם רוח שטות וואָס פאַרדעקט. משא"כ חיות טמאות און די אַנדערע זאָכן און אזוי אויך קליפות וסט"א וואָס באַ זיי איז ניט שייך קיין רוח שטות דערפאַר קענען זיי ניט עובר זיין על רצונו ית', און דערפאַר אין תניא ווען ער בריינגט דעם משל בריינגט ער דאָס פון חיות טמאות וואָס באַ זיי איז ניט שייך אַנדערש.

שאלה: א"כ כשהאו"ה עובר עבירה הוא גרוע מישראל שעובר עבירה כי הוא עובר עבירה און ער איז א גוי?

תשובה: דאָס וואָס ער איז א גוי איז ער ניט ערגער, ער נעמט זיך פון א מדר' פחותה און עס איז נאָר וואָס באַ אים איז דער רוח שטות אויך מכסה. איך האָב געקענט פאַרשפּאַרן אַלע שאלות און ניט צושרייבן דעם וואָרט "או"ה", נאָר שרייבן ווי אין תניא שטייט, וואָס דאָרטן דערמאָנט ער דאָס ניט, נאָר וועגען קליפות וסט"א, און ניט או"ה. עס איז נאָר וואָס איך האָב דאָס געדאַרפט האָבן אויף דעם קישור אויף ווייטער וואָס מ'איז מחלק אין דעם ענין פון שיתוף, און ביי חיות ובהמות איז ניט שייך צו זאָגן דעם ענין פון מצוה האָב איך געדאַרפט געפינען א

"פירש רבי תנחומא"

"תנחומא" הוא מלשון תנחומין. ולכן, "פירש רבי תנחומא" ש"יעקב אבינו צפה ברוח הקודש וכו'", מכיון שענין זה מהוה נחמתן של ישראל • כאשר בני"י נמצאים בגלות מצרים, במצב דקושי השעבוד, שואבים הם עידוד ונחמה בראותם בעיניהם ממש את עצי הארזים שהביא יעקב ונטע במצרים • כשנמצאים בחושך כפול ומכופל דעקבות משיחא – אומר רבי תנחומא, מנחמם של ישראל, שאין להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שיודעים שהתכלית היא "לבנות משכן במדבר" • משיחת ש"פ תרומה, ו' אדר ה'תשמ"ז – בלתי מוגה

לצורך עשיית המשכן מאתיים ועשר שנים לפני הציווי דעשיית המשכן!

ב. והביאור בזה – מרמז רש"י (ב"יינה של תורה"4) בהזכירו את שמו של בעל המאמר, "רבי תנחומא":

"תנחומא" הוא מלשון תנחומין. ולכן, "פירש רבי תנחומא" ש"יעקב אבינו צפה ברוח הקודש וכו'", מכיון שענין זה מהוה נחמתן של ישראל:

כאשר בני"י נמצאים בגלות מצרים, במצב דקושי השעבוד, עד לגזירת "כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו"5, וכו' וכו' – הרי, מלבד **ההבטחה** ד"ואנכי אעלך גם עלה"6, שואבים הם עידוד ונחמה בראותם בעיניהם ממש את עצי הארזים שהביא יעקב ונטע במצרים, מכיון ש"צפה ברוח הקודש שעתידין לבנות משכן במדבר",

א. בהתחלת הפרשה¹ נימנו הדברים שנצטוו בני ישראל לנדב למשכן – "וזאת התרומה אשר קחו מאתם גו' תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אלים מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים וגו'".

ומפרש רש"י² על התיבות "ועצי שטים": "ומאין היו להם במדבר, פירש רבי תנחומא, יעקב אבינו צפה ברוח הקודש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר, והביא ארזים למצרים ונטעם, וצוה לבניו ליטלם עמם כשיצאו ממצרים".

[. .] נשאלת השאלה³ אצל "תלמיד ממולח":

מהו אמנם גודל ההכרה בפעולתו של יעקב אבינו בהבאת ונטיעת ארזים במצרים

(1) כה, ג-ה.

(2) שם, ה.

(3) בחלקה הראשון של השיחה נתבאר ענינים נוספים בפרש"י זה ונדפסו בה'תוועדויות' תשמ"ז ח"ב ע' 535 ואילך, וכאן מובא רק המבואר ע"פ "יינה של תורה".

(4) ראה "היום יום" – כט שבט.

(5) שמות א, כב.

(6) ויגש מה, ג-ד.

צדקניות שנספו על קידוש השם

ויהי רצון, שההוספה וריבוי בשמחה – תפרוץ כבר את כל הגדרים, הכל מהגדרים האחרונים שנותרו בגלות, ולהפכם לטוב וקדושה, ובעיקר – לפרוץ את הגדרים של הרגע האחרון בגלות, שזה ייעשה הרגע הראשון של הגאולה, שבאה ע”י מעשינו ועבודתינו בכלל, ובפרט מתוך שמחה, ובמיוחד – ע”י עבודתם של נשים צדקניות בישראל, שבזכותן תבוא הגאולה (כשם שהי’ בגאולת מצרים)¹,

ובפרט הנשים צדקניות שנספו – ל”ע – על קידוש השם*, ”פאר קיין אידן געדאכט”... ויהי רצון שזה יהי’ המקרה האחרון כגון זה, ושל ענין הפטירה בכלל. ומכאן ולהבא יהי’ רק אריכות ימים ושנים טובות לכל א’ מבנ”י ולכל בנ”י אנשים נשים וטף, מתוך בריאות – ובפרט ש”בריאת מזלי” – בחודש אדר – בריאות בגשמיות וברוחניות,

עד שעוברים, בלי הפסק כלל, לחיים נצחיים, בגאולה האמיתית והשלמה. (משיחות לילות ד’, ה’, ו’ ושבת קודש פ’ תרומה ה’תשנ”ב – מוגה, תרגום מאידית)

המאורע האחרון של מסירת נפש על קידוש ה’

לא נותר לנו אלא להתנחם בכך שמאורע זה הוא המאורע האחרון של מסירת נפש על קידוש השם, ועוד ועיקר, שבזכותה של האשה הצדקנית שמסרה נפשה על קדושת השם, ביחד עם זכותן של נשי ישראל הצדקניות שבכל הדורות, עד לנשי ישראל הצדקניות נשמות בגוף בריא שבדורנו זה, זוכים תיכף ומיד ממש להגאולה האמיתית והשלמה, ”כימי צאתך מארץ מצרים”, ש”בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים”¹, ועד”ז בהגאולה העתידה לבוא תיכף ומיד ממש, ”בשכר נשים צדקניות שיש בדור”².

ואז יהי’ אמיתת ושלימות הענין **דקידוש השם** – שהרי כללות ענין הגלות הוא **היפך** קידוש השם, כמפורש בקרא³ ”שמי הגדול המחולל בגוים”, ”זמהו החילול, באמור אויביהם עליהם עם ה’ אלה ומארצו יצאו ולא הי’ יכולת בידו להציל את עמו ואת ארצו”⁴, וקידוש שמו ית’ נעשה ע”י הגאולה [. . .]. (משיחות לילות יום ג’, ליל יום) ועש”ק וש”ק פ’ תצוה, ד’, יו”ד וי”א אדר ה’תשנ”ב – מוגה)

- 1) סוטה יא, רע”ב.
- 2) יל”ש רות רמז תרו בסופו.
- 3) יחזקאל לו, כג.
- 4) פרש”י שם, כ.

* הבא לקמן (וכן בהשיחה שלאחייז) נאמר בקשר למאורע של **קידוש השם ברבים** ע”י האשה מרת פעשא לאה בת ר’ שרגא פייבל הלוי לאפיין הי”ד, שנהרגה על קידוש ה’ ביום ב’ אדר ה’תשנ”ב – וראה עוד עדי”ז בסה”ש תשנ”ב ח”ב ע’ 404 ואילך.

המדור מוקדש לע”נ האשה מרת **רבקה** בת הרה”ח ר’ **צבי** ע”ה – נלב”ע ביום כ”ט תמוז ה’תשס”ב יה”ד שקויים היעוד ”הקיצו ורגנו שוכני עפר” והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה תיכף ומיד ממש נדבת בני: הרה”ח ר’ **שמואל** ש’ והרה”ח ר’ **יעקב** ש’ **שפריצער**

כיצד יתכן שלאח”ז יהי’ ענין של חורבן וגלות, ”בנים שגלו מעל שולחן אביהם”¹¹!?

והמענה לזה – ע”פ דבריו של **יעקב אבינו**, אשר, גם בידעו אודות כל ההבטחות שהבטיח לו הקב”ה, ”זאתה אמרת היטב איטיב עמך וגו”¹², הוצרך **להתפלל ולבקש** מהקב”ה, באמרו ”שמא משהבטחתי נתלכלכתי בחטא”¹³.

אמנם, לאחר שרואים בפועל שהקב”ה קיים את הבטחותיו – אזי יודעים שאין מקום לחשש כו’, כלומר, דבר ברור הוא שהקב”ה מקיים את הבטחותיו, וכפס”ד הרמב”ם¹⁴ ”כל דבר טובה שיגזור הא-ל . . אינו חוזר”.

ד. ובנוגע לענינו:

הקב”ה הבטיח לגאול את ישראל, והתורה מעידה שכבר ”כלו כל הקיצין”¹⁵, עוד בזמן הגמרא...

וגם ענין התשובה (”אין הדבר תלוי אלא בתשובה”¹⁵) ישנו כבר – כדברי רבינו הזקן באגה”ת¹⁶ בנוגע לברכת ”סלח לנו כו’ ברוך אתה ה’ חנון המרבה לסלוח”, ש”אין כאן שום ספק כלל מאחר שבקשנו סלח לנו מחל לנו”, ומוסיף, ”ואילו לא היינו חוזרים וחוטאים היינו **נגאלין מיד**, כמו שאנו מברכין בא”י **גואל ישראל**”, ועאכו”כ בנוגע לתשובה דיוה”כ”פ, שאז לא שייך החשש ד”חוזרים וחוטאים”, לפי ש”שטן ביומא דכיפורי לית לי’ רשותא לאסטוני . . השטן

- 11) ברכות ג, סע”א.
- 12) וישלח לב, ג.
- 13) פרש”י שם, יא.
- 14) הל’ יסוה”ת פ”י ה”ד.
- 15) סנהדרין צז, ב.
- 16) פרק יא.

”**וצוה לבניו** (ובניו לבניהם אחריהם, וכן הלאה) **ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים!**”

כלומר: עצי שטים לצורך עשיית המשכן גופא – היו יכולים אמנם להשיג גם באופן אחר, אבל, כדי שתהי’ **נחמתן של ישראל** (ענינו של רבי **תנחומא**) – הוצרך יעקב אבינו להביא ארזים ולנטעם במצרים, ולצוות לבניו שיטלום עמהם כשיצאו ממצרים, כדי שבמשך כל זמן גלות ושעבוד מצרים יהיו **לנגד עיניהם** עצי הארזים שנטע יעקב אבינו על מנת שיטלום **כשיצאו ממצרים**, היינו, שעצי ארזים אלה מסמלים וממחישים את גאולתן של ישראל.

ג. ומכאן באים לענין של נחמה גם בנוגע לגלותנו זה האחרון:

כשנמצאים בחשכת הגלות, ”כל הגלויות נקראו ע”ש מצרים”⁷, ב”מדבר העמים”⁸, ”נחש שרף ועקרב וצמאון גו”⁹, חושך כפול ומכופל דעקבות משיחא – אומר רבי **תנחומא**, מנחמם של ישראל, שאין להתפעל מחשכת הגלות, מכיון שיודעים שהתכלית והמטרה היא **”לבנות משכן במדבר”**, היינו, לעשות ממציאיות ה”מדבר” משכן ומקדש לו ית’, דירה לו ית’ בתחתונים,

עד לקיום הציווי ”ועשו לי מקדש”¹⁰ כפשוטו, בביהמ”ק השלישי, שבו יתגלה גם המשכן שעשה משה, משכן המדבר.

ויש להוסיף בזה – בהקדמה:

לאחרי ש”יעקב אבינו צפה ברוח הקודש” שיצאו ממצרים ויעשו משכן כו’ –

- 7) ב”ד פט”ז, ה.
- 8) יחזקאל כ, לה. וראה לקו”ת מסעי פח, ג ואילך.
- 9) עקב ח, טו.
- 10) פרשתנו כה, ח.

המעמד ומצב ד"אכתי עבדי אחשורוש אנן", הרי אחשורוש (המושל בכיפה) בעצמו מסייע לבני לצאת מהגלות**, "וכל שרי המדינות גו' ועושי המלאכה אשר למלך מנשאים את היהודים"¹²,

ועד ש'והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' בסוסים וברכב גו' על הר קדשי ירושלים גו' בית ה"13 – לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, ועד לקדש הקדשים¹⁴.

(12) אסתר ט, ג.
(13) ישעי' סו, כ.
(14) ראה אוה"ת ר"פ במדבר: "מצינו (ראה ב"ר פ"ה, ז) שבב' אמות שבין בדי הארון עמדו רווחים ס' ריבוא של ישראל".

** הקב"ה פועל אתהפכא באוה"י, ולא רק כזכיות (בכ"ף הדמיון) אלא זכיות ממש, שכל ענינם של אוה"י בגלוי הוא הסיוע והעזר לבני"ע שהרי זהו ענינם לעבוד את הקב"ה – "לעבדו שכס אחד" (עד כמה שזה אפשרי באוה"י).

בעת חלוקת הדולרים שלמחרת התוועדות הנ"ל – יום א', ג' אדר:

לא' שאמר שבא לכאן לחתן את בנו, וכעת צריך לחזור ביחד עם אשתו לאה"ק אבל היא מפחדת מאוד לחזור עקב המצב הבטחוני, אמר כ"ק אד"ש מה"מ (תרגום חפשי):

היא מפחדת? צריכים לירא מהקב"ה, היא אינה צריכה לפחד בארץ ישראל.

הנ"ל אמר שוב שאשתו מפחדת ואמר כ"ק אד"ש מה"מ (תרגום חפשי):

זוהי שטות גדולה, זו ארץ שה' מגיץ עלי', באם לא יראו שהיא מאמינה בה' הרי זה לא רצוי... באם היא מאמינה בה' צריכה היא לנסוע חזרה לארץ ישראל שכל היהודים יראו שארץ ישראל היא ארץ שה' מגיץ עלי'. אינני רוצה להפחיד אך זהו בדיוק ההיפך ממה שהיא רוצה להשיג... [כ"ק אד"ש מה"מ נתן לו דולר נוסף לתת לצדקה באה"ק וכן עבור אשתו כנ"ל].

אשה מארץ הקודש שאלה את כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א האם יכולה לנסוע ללונדון, ענה כ"ק אד"ש מה"מ ("בית חיינו" גליון 73 ע' 19 – תוכן המענה):

שיכולה היא לנסוע, אך היא תפסיד את הנפלאות...

בגימטריא תלת מאה ושיתין וארבעה הוי, שס"ד יומי אית לי רשותא כו' ביומא דכיפורי לית לי רשותא כו"¹⁷ – הרי בודאי ובודאי שתיכף ומיד לאחרי התשובה דיוהכ"פ צריכה לבוא הגאולה.

ומכיון שלאחרי כל זה עדיין לא בא – מתעוררת השאלה והדרישה והצעקה האמיתית של בני"ע: "עד מתי!?!..."

והמענה היחידי לשאלה ודרישה וצעקה זו הוא – שהקב"ה ממלא את בקשתם ודרישתם של ישראל, ומביא תיכף ומיד את הגאולה האמיתית והשלימה, גאולה כפשוטה בפועל ממש!

וכמרומו בדיוק לשונו של רש"י "פירש רבי תנחומא" – שענין הנחמה ("תנחומא") הוא באופן ד"פירש": (א) לא דרש, דרוש ופשט'ל יפה, כי אם, פשטות הענין, היינו, הנחמה וגאולה כפשוטה ממש, שהרי לא יתכן שה"גלות" יה' בפועל ובפשטות, ואילו הנחמה – באופן של "דרש" בלבד... (ב) "פירש" מורה על ביאור והרחבת הענין, כידוע¹⁸ הביאור בלשון "פירש הבעש"ט", מלשון "פאנאנדער-געשפרייט", שבזה מודגש עוד יותר שהגאולה היא כפשוטה ממש.

וכידוע¹⁹ מענה אדמו"ר מהר"ש לאביו הצ"צ ע"ד הצורך בגאולה כפשוטה:

כששאל המהר"ש אצל הצ"צ ע"ד ה"קץ" דשנת תר"ג²⁰, היתכן שמשיח לא בא,

(17) יומא כ, רע"א.
(18) לקו"ש ח"ז ע' 64 הערה 40. ח"ח ע' 354 הערה 2. ועוד.
(19) לקו"ש ח"ו ע' 80 הערה 70. ח"ח ס"ע 490 ואילך. ועוד.
(20) מאמרי אדה"ז – פרשיות ח"א ע' תיט ואילך. סה"ש תורת שלום ע' 237.

והשיב לו, הרי נדפס ה"לקוטי-תורה" (גילוי פנימיות התורה, תורתו של משיח) – נענה המהר"ש ואמר: הכול טוב ויפה, אבל, בני"ע רוצים וצריכים משיח כפשוטו, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים!

כלומר, ע"פ תורה יש מקום לב' הדעות כו', ומי הוא זה שמגלה וקובע שצריכה להיות הגאולה כפשוטה ממש – אדמו"ר מהר"ש, שדרכו המיוחדת מתבטאת בפתגמו הידוע²¹ "לכתחילה אריבער", ובהדגשת שלילת ההנהגה באופן אחר, "העולם סבור שיש לילך 'ארונטער', וכשלא יכולים, הולכים 'אריבער', ואילו אני סבור, שצריכים לילך מלכתחילה אריבער", היינו, שמי שאינו הולך בדרך ד"לכתחילה אריבער", שייך הוא לסדר והנהגה דעולם!

ויה"ר שמהדיבור אודות "פירש רבי תנחומא" נזכה תיכף ומיד לנחמתן של ישראל, נחמה כפשוטה ממש, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז, תהי' גם שלימות הנחמה על הגלות, "אודך ה' כי אנפת בי"²².

ותיכף ומיד – "זאתה תצוה את בני ישראל גו' להעלות נר תמיד"²³ (כפי שהולכים לקרוא בתפלת מנחה), שזוכים לראות את הדלקת המנורה בביהמ"ק השלישי, שיבנה במהרה בימינו ממש²⁴. ■

(21) אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תריז. לקו"ש ח"א ע' 124. ועוד.
(22) ישעי' יב, א.
(23) ר"פ תצוה.
(24) בסיום השיחה כל הקהל צעק (ואח"כ ניגן) "עד מתי". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאָוואַ" ואח"כ הזכיר ע"ד אמירת ברכה אחרונה.

בנוגע להמן שבכל דור

לכל יהודי ישנה עשירות בפועל

[. .] הלימוד מכל האמור:

לכל לראש נלמד מכך – שהקב"ה פוסק בתורתו הקדושה, התורה הנצחית לכל הדורות ובכל המקומות – שכל יהודי שייך לכל לראש ל"זהב". ובפשטות – שכל יהודי צריך להיות בעשירות, הן ברוחניות והן בגשמיות – עשירות בפשטות ממש!

יתירה מזו: לא רק שהוא צריך עשירות – אלא שכלל יהודי ישנה עשירות בפועל. ואפילו אם זה לא נמצא בגלוי ובגשמיות – אי"ז משום שהיא לא קיימת ח"ו, אלא שיהודי צריך לגלות זאת ע"י עבודתו. ואדרבה: ע"ז שמגלים זאת מתוך החושך – ה"ז נעשה באופן דיתרון האור מן החושך¹, תוספת ריבוי של שפע רב דגשמי ברכה, באופן של תגבורת החיות², שנעשה שטפון של גשמי ברכה אך ורק למעליותא, עד שזה מהפך את השטפונות שלא למעליותא לשטפונות דטוב וקדושה (עד להכנה ד"מלאה הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים"³).

ועאכ"כ בדורנו זה – הדור האחרון בגלות ודור ראשון של גאולה – לאחר שסיימו הכל, וצריכה להיות רק קבלת פני משיח צדקנו בפועל – ודאי שהקב"ה מברך כל יהודי בעשירות בזהב בגשמיות וברוחניות, עד באופן (כפי שהי' ב"ימי צאתך מארץ מצרים" כן הוא גם עתה "אראנו נפלאות"⁴) – ש"אין לך כל אחד ואחד מישראל שלא היו עמו **תשעים**⁵ חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים".

מכך ישנה מיד הוראה ברורה – שיהודי צריך להשתדל להיות עשיר בפועל בכל הענינים, מתחיל מעשירות ברוחניות, אין עשיר אלא בדעת⁶, להיות עשיר בתורה ומצוות, ועד גם – עשירות בגשמיות, בכדי שיוכל לקיים תורה ומצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף (כפס"ד הרמב"ם⁷), ויוכל להרבות בנתינת הצדקה וקיום המצוות בהידור, והידור לפנים מהידור וכו', ובכלל – לנצל את העשירות ("זהב וכסף ונחושת וגו'") כדי לעשות מביתו הפרטי משכן ומקדש לה' (ושכנתי בתוכם בתוך כל אחד ואחד), כולל – גם ע"י נתינה לצדקה לבנות בית הכנסת ובית המדרש כפשוטו, "מקדש מעט"⁸.

ועוד והוא העיקר – בענין שהזמן גרמא – בניית בית המקדש השלישי בפשטות ממש: לאחר כל הפירושים בפסוק "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כולל הפירוש "בתוך כל

קטע משיחת ש"פ תרומה, ב' אדר ה'תנש"א כפי שהוגהה ע"י כ"ק אד"ש מה"מ – ובשולי הגליון (לאחרי הערות כ"ק אד"ש מה"מ) הוספנו ב' קטעים מההנחה (בלתי מוגה) דהתוועדות זו שנדפסה ב"ראשי דברים" מהתוועדות

[. .] ויה"ד שע"י הדיבור וההתעוררות דקבלת החלטות טובות להוסיף בהענינים האמורים באופן של נסים, מקבלים תיכף ומיד את השכר¹, במדתו של הקב"ה, מדה כנגד מדה² וכמ"פ ככה, "מידו המלאה הפתוחה הקדושה (הגדושה³) והרחבה"⁴ – שנוסף עוד יותר בה"נסים" שבימינו אלה, "ימי נסים . . לישראל":

לכל לראש – שעוד ברגעי הגלות האחרונים מבטל הקב"ה כל הענינים הבלתי-רצויים דהמן ובניו ובני בניו*,

– ופשיטא שאין מקום לפחד כו', כיון ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁵, וכמסופר במדרשי חז"ל⁶ בנוגע לימים שלפני פורים שהתינוקות אמרו למרדכי הפסוקים שלמדו בבית הספר: "אל תירא מפחד פתאום גו"⁷, "עוצו עצה ותופר גו"⁸, "ועד זקנה אני הוא גו"⁹, ו"כיון ששמע מרדכי כך שחק והי' שמוח שמחה גדולה" –

ואדרבה – ונהפוך הוא אשר ישלטו היהודים המה בשונאיהם", "ורבים מעמי הארץ מתייהדים כי נפל פחד היהודים עליהם"¹⁰,

ועוד והוא העיקר – שתיכף ומיד ממש, "משנכנס אדר", כו"כ ימים לפני גאולת פורים, באה הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, "כימי צאתך מארץ מצרים",

ובלשון חז"ל¹¹ – "מיסמך גאולה לגאולה", "פורים לפסח", ובזה גופא – גאולת פסח ("כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות") לפני גאולת פורים,

ואז תהי' גם גאולת פורים בתכלית השלימות ("ימי נסים . . פורים ופסח") – שתמורת

- 1) ראה תענית ח, ב. שו"ע או"ח סו"ס תקעא.
- 2) סנהדרין ז, סע"א. וראה סוטה ח, ב ואילך.
- 3) בגימ'ל (מלא וגדוש) – כבסידור (כת"י)
- 4) נוסח ברכה הג' דברהמ"ז.
- 5) תהלים קכ"א, ד. וראה אסת"ר רפ"י.
- 6) אסת"ר פ"ז, יז (קרוב לסופו). וראה לקו"ש חכ"א
- ע' 206 ואילך.
- 7) משלי ג, כה.
- 8) ישעיה' ח, י"ד.
- 9) שם מו, ד.
- 10) אסתר ח, יז.
- 11) מגילה ו, סע"ב ובפרש"י. וראה לעיל [סה"ש תנש"א ח"א ע' 344] הערה 56.

(* וע"ד גאולת פורים, שהקב"ה בעצמו ביטל את המן, עד"ז בנוגע להמן שבכל דור ודור, שהקב"ה בעצמו מתעסק בביטולו, ובביטול בניו ובני בניו, ועד שלא נשאר מהם שום מציאות [ההדגשה במקור].)

- 1) קהלת ב, יג.
- 2) ולהעיר מהשייכות לאדר (שהוא בתקופת גשמים) – "אדר פירושו תוקף וגבורה, כמו אדיר במרום ה', ובביצה דט"ו ע"ב הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר אדיר במרום ה' כו" (לקוטי לוי"צ על פסוקי תנ"ך ומארו"ל ריש ע' צט).
- 3) ישע"י יא, ט. רמב"ם בסיום וחותם ספרו.
- 4) מיכה ז, טו.
- 5) ולהעיר מהשייכות לשנת הצדיק. וראה עיון יעקב לע"י בכורות ה, ב.
- 6) ראה כתובות סח, א. וראה נדרים מא, א.
- 7) הל' תשובה רפ"ט.
- 8) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

אף-על-פי-כן, כאשר שואלים שליח חב"די: היתכן להוריד ענין נעלה כמשיח לילדים – הוא מתבלבל לגמרי!...

לכל לראש, עליו לדעת שהענין הוא אמת!

לכל לראש, עליו לדעת שזוהו אמת לאמיתו!

לכל לראש, עליו לדעת שכיון שזו שליחות של נשיא דורנו – יש לזה שייכות לילדים דדור זה!

ואם יעמיק להתבונן בזה – ובלבד שלא יתבלבל מיד – יראה, שעוד בזמן הרמב"ם, ועוד לפניו – בזמן שלמה המלך, כאשר היתה נתינת מקום לשאלה האם "חנוך לנער" צריך להיות "ע"פ דרכו" או באופן אחר – פסקו (הרמב"ם ושלמה המלך) ש"חנוך לנער ע"פ דרכו"¹²!

ובמילא צריך להסביר הענין דמשיח לכל הילדים – אמריקאים, צרפתיים, אנגלים, ולדבר לכל אחד לפי אופנו.

ובאם אינו עושה כן – הרי הוא מועל בשליחותו לענין החינוך! מאחר שמסרו לו את הילדים כדי לחונכם בכל עניני התורה שהיא "תורה אחת", ועאכו"כ שאי-אפשר להפריד בה"ג העיקרים.

ואופן החינוך לפעול אצל הילד את ה"אחכה לו" ושיצעק שרוצה את משיח, הרי זה דוקא ע"י שנותנים לו סוכרי' ופרסים וכו', כי לענינים אלו יש לילד שייכות, משא"כ לענינים נעלים.

יא. ומכיון שזוהי שליחות של נשיא דורנו – עליו לצאת ולראות שכל ילד בדורנו יקיים תורה ומצות ויצעק שהוא רוצה משיח.

והרי לא מדברים על ילדים כמו שהיו בדורו של חזקיהו, שבימיו "בדקו מדין ועד באר שבע . . ולא מצאו תינוק ותינוקת . . שלא היו בקיאיין בהלכות טומאה וטהרה"¹³ – אצל חזקיהו אכן הי' "ביקש הקב"ה לעשות חזקיהו משיח"¹⁴, אבל זה לא בא בפועל¹⁵ –

מדברים על ילדים הנמצאים בדורנו זה – הדור קודם משיח, ובמילא צריכים 'לחטוף' ("אריינכאפן") ולספר לילדים אודות משיח.

(משיחת ש"פ תרומה ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

(12) משלי כב, ו.

(13) סנהדרין צד, ב.

(14) שם, ע"א.

(15) ראה לקו"ש ח"כ ע' 518 ואילך.

המדור מוקדש לע"נ האשה מרת ר' יצחק מאיר ע"ה מיינצי'ק

נלב"ע ביום ו', עש"ק פ' ויגש – אחר חצות היום – ו' טבת ה'תשס"ב

יה"ר שיקויים היעוד "הקיצו ורוננו שוכני עפר" והיא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש

א' וא" – הרי אין מקרא יוצא מידי פשוט⁹, לכל לראש הפירוש בזה בנוגע להלכה למעשה – שלבני ישראל ישנו החיוב לבנות את בית המקדש.

ובנוגע אלינו הכוונה – לבנות את בית המקדש השלישי, בפשטות ממש, כפס"ד הרמב"ם¹⁰ שיבנה ע"י משיח צדקנו, "זבנה מקדש במקומו"¹¹, וע"פ דברי הרמב"ם "הכל חייבים לבנות ולסעד בעצמן ובממונם, אנשים ונשים כמקדש המדבר", מובן שכך הוא גם בנוגע לבית השלישי, שכל יהודי ישתתף בזה ע"י נדבותיו, אנשים נשים, ויש לומר – גם טף (כשם שה' בנדבת המשכן).

ובפרט שבדורנו זה כבר חינכו והרגילו ילדים יהודיים קטנים – וממשיכים בזה – לתת צדקה: נוסף לכך שעושים אותם שלוחים לתת לצדקה, נותנים להם גם כסף שנעשה ממונם הפרטי, בכדי שהם יתנו מכספם הפרטי לצדקה.

(משיחות לילות ד', ה', ו' ושבת קודש פ' תרומה ה'תשנ"ב – מוגה. תרגום מאידית)

(9) שבת סג, א. וש"נ.

(10) הל' מלכים רפ"א ובסופו. וראה לקו"ש ח"ח ע'

418 ואילך. וש"נ.

(11) ל' הרמב"ם שם ספ"א.

לא להתבלבל – זה מתקבל!

תרגום חפשי ללשון הקודש – בעריכת מערכת "יהי המלך"

א. ישנם הטוענים: כיצד מדברים עם ילדים על משיח? הרי משיח הוא ענין נעלה, עד שמשיח הוא כליל המעלות ומבחר המין האנושי, ואם-כן – כיצד מורידים ענין כה נעלה לילדים, ומקשרים זאת עם פרסים וצעצועים וכו'?

וכאשר שואלים זאת שליח חב"די, הרי שבתחילה, מצד החושך כפול ומכופל, הוא מתבלבל ו"נרעש" לגמרי ("אינגאנצן צוטומלט")!

אח"כ נהי' לו חלישות מה בענין – שהרי שאלו אותו שאלה – במילא הוא ניגש לספר זאת לשני, ופועל גם אצלו חלישות!

ויתירה מזו: אמנם גם השואל יודע את מעלת המשיח – אבל הוא הרי שליח חב"די שלמד חסידות, ויודע שמעלתו של משיח היא עד כדי כך שענינו "יחידה"¹ – היחידה של כלל ישראל בכל הדורות, ויודע ענינים נוספים שהחסידות אומרת על משיח, ובין אם הוא מבין כל מה שכתוב בחסידות, או שמבין שלשה-רבעים או חצי, עכ"פ הוא יודע את מעלת המשיח יותר ובאין-ערון מהשואל –

ואם-כן, כיצד באמת אפשר לגלות ענין כה נעלה כמשיח – לילדים כפשוטם? וכאשר

(1) ראה סה"מ תרצ"ט ע' 207 בשם הרמ"ז.

מדבר עם השני ומסביר לו את כל העילויים וכו' – הרי זה פועל עליו חלישות!

ב. שאלו אותך שאלה – מה אתה מתבלבל ונבלה? – שב לכמה דקות ותתבונן, אבל **ביגיעה**, ו"יגיעת ומצאת תאמין"²! ותחשוב בבטחה, דמכיון שהנך הולך בשליחות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הרי פשוט הדבר שזהו בודאי אמת!

ולכן, תסביר גם לשני בדרכי נועם ובדרכי שלום שזו אמת, ובמילא – שגם הוא צריך לעסוק בזה.

ג. והביאור על טענה הנ"ל:

הלא התורה כולה ניתנה לכל בני-ישראל, גם לילדים, שהרי "תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב"³, זאת-אומרת שיש לחנך את הילד **בכל** עניני התורה ומצוותי, ועאכו"כ בנוגע ל"ג עיקרי האמונה, שאחד מהם⁴ הוא העיקר ד"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הענין דביאת המשיח.

ומזה מובן, שצריכים לחנך את הילד גם לעיקר זה – הענין דמשיח, שאם לא כן יהיו אצלו י"ב עיקרים בלבד, והרי ישנם י"ג!

ולכן צריכים לדבר על כך עם כל ילד.

היתכן לקחת ענין כ"כ נעלה כמשיח, ולקשרו עם פרסים, משחקים וסוכריות, ענינים כה פשוטים!?

ד. ולכאורה אפשר לטעון: כיון שהילד נמצא בארצות-הברית – מדינה שיש בה הכל בהרחבה, מלכות של חסד – וצריך להתאים את החינוך להנהגות המדינה, לכן אפשר להסתפק בדיבור עם הילד על תורה ומצוות ולשם מה צריך "להסעיר" ("טומלען") אותו אודות משיח!?

אלא רק יאמר לילד שמש"ח הוא דבר נעלה ביותר (בדוגמת כלי זהב שמניחים אותו על מדף גבוה), וכשיתבגר – יסביר לו זאת יותר באריכות וכו';

אבל לגשת לילד ולומר לו: תצעק שאתה רוצה משיח, תשיר ניוגן באנגלית, ותקבל סוכריה – על-כך הוא טוען: כיצד אפשר לקחת ענין כה נעלה ולהורידו לילד!?

על כך אומרים לו: הענין דביאת המשיח הוא אחד מהי"ג עיקרים, ובמילא צריכים להסבירו לילד ולחנך אותו לכך.

ובאם אין מלמדים זאת לילד, הרי זה היפך מעיקר באמונה, היפך התורה!

ה. אבל, לאחרי הכל, עדיין טוען הוא:

(2) מגילה ו, ב. (4) עיקר הי"ב.

(3) ברכה לג, ד.

היתכן לקחת ענין כ"כ נעלה כמשיח, ולקשרו עם פרסים, משחקים וסוכריות, ענינים כה פשוטים!?

והביאור בזה:

הרמב"ם כותב בפי' המשניות⁵, ועד"ז מובן מהל' תשובה להרמב"ם⁶, שחינוך הילד צריך להיות באופן שמתחילים קודם לחנכו בענינים השייכים אליו, ממתקים, כבוד המדומה וכיו"ב, שזהו הענין ד"מתוך שלא לשמה בה לשמה"⁷. ונמצא, שצריכים להתחיל ב"שלא לשמה" – ענינים פשוטים, כנ"ל.

ואף שיש ללמוד את התורה לשמה, ואפ"ל בשביל גן-עדן ועולם הבא זה עדיין "שלא לשמה" כיון שהלימוד צריך להיות לגמרי "שלא על מנת לקבל פרס"⁸ – אבל בינתיים, כל זמן שהוא עדיין לא אוהב ב"לשמה" ואינו שייך עדיין לענינים נעלים, הנה בכדי לפעול עליו, מוכרחים לדבר עמו לפי ערכו ולחנכו בענינים השייכים אליו, גם אם זה פרסים, כסף או סוכריה וכיו"ב.

ולכן מבקשים שיסבירו לילדים את ענין המשיח, ויסבירו להם גם שכאשר משיח יבוא יהיו להם הרבה ממתקים וכיו"ב, כי דוקא בכך אפשר לפעול עליהם.

דרשנים אומרים זאת ואעפ"כ השליח מתבלבל!...

ט. [.] . והנה, בנוגע לתינוקות במיוחד מוצאים מדרש נפלא:

עה"פ "ודגלו עלי אהבה"⁹, אומר המדרש¹⁰: "אפילו התינוק מדלג על האזכרה כמה פעמים . . אמר הקב"ה ודילוגו עלי אהבה".

כלומר: אפילו אם ילדים – תינוקות של בית רבן – רוקדים או קופצים (כדרך התינוקות שהם רוקדים ומקפצים קודם הלימוד או אחר הלימוד) על "שמות" של קלף, או בזמננו – על ספרים [כיון שהם לא מבינים את קדושת הענין, ואפילו אם כן – הם אינם יכולים להשמר מזה] – אומר הקב"ה, שזה אמנם "עלי", אך ביחד עם זה "דילוגו עלי" **אהבה** – דהיינו, לא רק שמותר להם לעשות זאת, אלא הקב"ה אומר שלגביו זו "אהבה" – מכיון שתינוקות של בית רבן עושים זאת, ו"כי נער ישראל ואהבהו"¹¹.

וההדגשה בזה היא עד כדי כך, שתורה שבעל-פה באה ומתקנת את התורה שבכתב: בתושב"כ כתוב "ודגלו" – אומרת תושבע"פ שיקראו "ודילוגו"!

ממדרש זה רואים עוד יותר, עד כמה חשוב לרדת בעצמו לתינוקות, עד שאפילו הקב"ה מוריד עצמו אליהם – שיקפצו וירקדו על שמותיו, והוא אומר שזה ענין של אהבה!

י. וזהו מדרש מפורש, שדרשנים משתמשים בו בדרשותיהם –

(5) לסנהדרין פרק חלק ד"ה וכת חמישית. (8) אבות פ"א מ"ג. רמב"ם הל' תשובה שם ה"ד.

(6) פ"י. (9) שה"ש ב, ד.

(7) פסחים נ, ב. רמב"ם שם ה"ה. הל' ת"ת פ"ג ה"ה. (10) שה"ש פ"ב, ד.

(11) הושע יא, א. וראה המשך תרס"ז ע' תקנ ואל"ך.